

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 24.527 van 13 maart 2009
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2008.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 maart 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. STRAETMANS loco advocaat W. VERHULST en van attaché G. DESNYDER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

De bestreden beslissing houdende de weigering van de erkenning van de status van vluchteling en de niet-toekenning van de subsidiaire bescherming luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Iraans staatsburger afkomstig uit Teheran. Op 4 augustus 2003 diende u een eerste asielaanvraag in. Op 12 september 2003 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uw aanvraag onontvankelijk en werd een beslissing tot weigering van verblijf genomen. U ging tegen deze beslissing in beroep bij het Commissariaat-generaal en deze bevestigde op 13 februari 2004 de beslissing van de DVZ. U diende tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State, maar deze verwierp uw beroep bij vonnis van 8 november 2005. Op 13 december 2005 diende u een tweede asielaanvraag in. DVZ verklaarde die aanvraag op 21 december 2005 onontvankelijk en nam een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten en deze beslissing werd in dringend beroep op 22 juni 2006 bevestigd door het Commissariaat-generaal. Het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State werd bij arrest van 28 april 2008 verworpen. Op 6 juni 2008 diende u een derde asielaanvraag in. Daarbij bleef u bij de verklaringen zoals u ze deed tijdens uw eerste twee asielaanvragen. U kunt nog steeds niet terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vervolgd wordt omwille van de steun die u gaf aan een jonge student die strijd voerde tegen het regime. Tevens legde u een nieuw document neer, een

arrestatiebevel dd. 26/7/1386 (Iraanse kalender, 18/10/2007), waaruit blijkt dat u veroordeeld bent en zou moeten zijn gearresteerd voor de uitvoering van de beslissing van de Algemene en Revolutionaire Rechtbank. Een agent heeft dit document aan uw schoonvader afgegeven. Hij heeft het op zijn beurt, via bemiddeling van uw zus S. (...), in de loop van de maand november 2007 aan u bezorgd via gewone post. De ordediensten vielen uw schoonvader tot voor een maand of vijf-zes nog geregeld lastig met vragen omtrent uw verblijfplaats. Tevens legde u een rijbewijs neer en de studentenkaart van uw dochter G. (...). Al deze documenten - het arrestatiebevel, het rijbewijs en studentenkaart van G. (...) - zouden samen zijn toegekomen in november 2007.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat op basis van de door u aangehaalde feiten niet kan worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

U verklaarde nog steeds niet terug te kunnen naar uw land van herkomst omwille van dezelfde redenen zoals u die aanhaalde tijdens uw eerste twee asielaanvragen. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat deze beide asielaanvragen bedrieglijk bevonden werden omdat de gerechtelijke documenten die u voorlegde ter ondersteuning van uw asielrelaas niet authentiek bleken te zijn. In uw derde asielrelaas haalde u geen elementen aan die de conclusies van het Commissariaat-generaal inzake uw eerste twee asielaanvragen kunnen ombuigen.

Integendeel, u legde voor de derde maal op rij een document neer waaraan geen enkele bewijskracht kan worden gehecht. Wanneer men het arrestatiebevel dat u neerlegde in het kader van uw eerste asielaanvraag naast dit arrestatiebevel legt, blijkt dat beide arrestatiebevelen bijna 100% identiek zijn. Uit resultaten van een onderzoek naar de authenticiteit van dit document, waarvan een kopie in bijlage van uw administratief dossier, blijkt bovendien dat er geknoeid lijkt met de datum van dit document. Dit doet een ernstig vermoeden rijzen dat dit arrestatiebevel hetzelfde document is als datgene dat u hebt neergelegd in het kader van uw eerste asielaanvraag en dat u persoonlijk terug bent komen ophalen bij het CGVS op 30 maart 2004, na de beslissing in dringend beroep in het kader van uw eerste asielaanvraag. Enkel het jaartal werd aangepast. Voor het overige is de datum identiek. Dit doet een vermoeden rijzen van ernstige fraude, meer bepaald hebt u opnieuw getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden.

Bovenstaande impliceert ook dat de opmerkingen die toen geformuleerd werden aangaande de authenticiteit van dit document zonder meer herhaald kunnen worden: volgens uw verklaringen gaat het om een arrestatiebevel (CGVS p.8), maar dit document heeft niet de standaardvorm van een arrestatiebevel uit Iran. Daarenboven is een arrestatiebevel een intern document, dat op geen enkele legale wijze in uw bezit kan zijn geraakt. Dat uw schoonvader bij het leger werkte en dat men daardoor besloten zou hebben het aan uw schoonvader af te geven (CGVS p.8), geldt niet als een afdoende uitleg omtrent hoe dit intern document in uw handen is geraakt.

Gelet op bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u in het kader van uw derde asielaanvraag aangehaalde motieven, meer bepaald aan de door u geformuleerde vrees bij terugkeer naar uw land van herkomst.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert, is toegevoegd aan het administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

2.1.1. Verzoeker stelt dat onderhavige vordering gericht tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 december 2008 eveneens is gericht tegen de Belgische staat vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, bedoeld de minister van Migratie- en Asielbeleid.

2.1.2. De Raad wijst erop dat hij op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. In toepassing van § 2 van voormeld artikel doet de Raad uitspraak, bij wijze van arresten als annulatierechter over de overige beroepen wegens overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht. Onderhavige procedure situeert zich duidelijk onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de

Vreemdelingenwet en ressorteert niet onder de bepaling van artikel 57/6, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, voorzien in artikel 39/2, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet. De minister van Migratie- en Asielbeleid kan derhalve niet als tweede verwerende partij worden aangeduid. Verzoeker maakt evenmin duidelijk waarom dit in casu wel het geval zou zijn.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker werpt in een enig middel de schending op van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 8 en 14 EVRM en van het zorgvuldigheids- en het proportionaliteitsbeginsel. Verder stelt verzoeker dat verwerende partij niet het tegensprekelijk debat heeft gevoerd waardoor de rechten van de verdediging zouden zijn geschonden.

3.2. Betreffende de ingeroepen schending van artikel 8, recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven, en artikel 14, verbod van discriminatie, EVRM merkt de Raad op dat verzoeker niet expliciteert op welke wijze de bestreden beslissing voormelde verdragsbepalingen zou hebben geschonden. De Raad wijst erop dat vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 20 oktober 2006, nr. 163.900; RvS 8 januari 2007, nr.166.392). Dit onderdeel van het middel is in zoverre niet ontvankelijk.

3.3. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Hij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

3.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden

toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

3.5. De Raad stelt vast dat verzoeker voornamelijk terugkomt op zijn asielrelaas voorgehouden bij zijn twee voorgaande asielaanvragen. Dit asielrelaas werd op basis van het neerleggen van valse stukken door de verwerende partij in haar beslissingen van 11 februari 2004 en 14 juni 2006 ongeloofwaardig bevonden. De beroepen tot nietigverklaring van voormelde beslissingen werden door de Raad van State respectievelijk verworpen op 8 november 2005 en 28 april 2008. Verzoeker poogt bij onderhavige derde asielaanvraag zijn eerder asielrelaas opnieuw te activeren door het bijbrengen van een “nieuw” stuk, meer in het bijzonder een arrestatiebevel van 26/7/1386 (Perzische kalender, 18 oktober 2007 in de Gregoriaanse kalender).

De Raad heeft niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

In het kader van het onderhavige beroep inzake de derde asielaanvraag kan enkel worden geoordeeld of de nieuwe gegevens van aard zijn om de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas voorgehouden bij zijn eerdere asielaanvragen te herstellen.

3.6. De Raad wijst erop dat de motivering van verwerende partij dat het in het kader van de derde asielaanvraag bijgebrachte arrestatiebevel – dat met uitzondering van de datum identiek is aan het bij de eerste asielaanvraag neergelde arrestatiebevel – niet de standaardvorm heeft van een arrestatiebevel uit Iran en dat dit een intern document betreft dat op geen enkele wijze in bezit van verzoeker kan zijn geraakt, door verzoeker ongemoeid wordt gelaten. Deze motivering wordt door de Raad derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd. Verwerende partij komt louter alleen op basis van deze motivering terecht tot de vaststelling dat door het neerleggen van een vals stuk aan het asielrelaas wederom geen geloof kan worden gehecht.

3.7. Aangaande verzoekers argument betreffende de motivering van verwerende partij dat er geknoeid lijkt met de datum van dit arrestatiebevel dat onomstreden blijkt dat er dienaangaande geen zekerheid bestaat, wijst de Raad erop dat dit een overtollig motief betreft zodat het eventueel gegrond bevinden van kritiek erop niet zou kunnen leiden tot een andere beslissing en verzoeker aldus geen belang heeft bij het aanvoeren ervan.

3.8. De misleiding, die de voorlegging van een vals stuk beoogt, moet worden aangerekend aan degene die er gebruik van maakt en ten bate van wie het wordt voorgelegd. De voorlegging van dergelijke valse documenten volstaat om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers relaas. Indien het relaas ongeloofwaardig is, moet niet worden getoetst aan het bepaalde in artikel 1, (A)2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 (RvS 26 september 2008, nr. 186.528; RvS 18 juni 2004, nr. 132.690).

In hoofde van verzoeker kan geen vluchtelingenrechtelijke vrees, zoals bepaald bij artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

3.9. Voor zover verzoeker meent aanspraak te maken op een tegensprekelijk debat in de procedure voor de Commissaris-generaal wijst de Raad erop dat deze procedure geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827).

Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

3.10.1. Verzoeker werpt op dat uit de motivering van de bestreden beslissing geenszins blijkt dat door verwerende partij een afweging werd gemaakt tussen de belangen van verzoeker enerzijds en van de Staat anderzijds.

3.10.2. De Raad wijst erop dat het proportionaliteitsbeginsel dat een vorm uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel in onderhavige procedure niet aan de orde is. Het komt immers de verwerende partij in haar declaratieve opdracht enkel toe na te gaan of een vreemdeling voldoet aan de voorwaarden bepaald bij artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet teneinde hem al dan niet de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid van verwerende partij.

3.11. Waar verzoeker de schending van de zorgvuldigheidsplicht inroept, stelt de Raad vast dat het zorgvuldigheidsbeginsel de Commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de Commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker tijdens het anderhalf uur durende gehoor de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De Raad stelt vast dat de verwerende partij de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze heeft beoordeeld en haar beslissing heeft genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

3.12. Waar verzoeker meent aanspraak te kunnen maken op de subsidiaire bescherming zoals bepaald bij artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat, zoals reeds werd vastgesteld, verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas. De Raad stelt echter vast dat verzoeker niet aantoont dat er in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoeker kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden aangenomen.

Het middel kan niet worden aangenomen.

3.13. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die alsnog een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige gronden – uitgezonderd het overtuigend bevonden motief – die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 13 maart 2009 door:

dhr. J. BIEBAUT	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-----------------	--

mevr. K. VERHEYDEN	griffier.
--------------------	-----------

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT.